

מ"ת 39917/03/15 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו גומעה

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 39917-03-15 מדינת ישראל נ' אבו גומעה (עציר)

בפני	כב' השופט אביטל חן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	יוסף אבו גומעה (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

כתב האישום שהוגש נגד המשיב מייחס לו שני אישומים הכוללים, שתי עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ושתי עבירות התפרעות בגין שני אירועים שונים שנעברו בחודשים יולי-אוגוסט 2014.

באירוע הראשון, במהלך אירוע הפרת סדר, עקב רצח הנער מחמד אבו חדיר ביום 2/7/14, בו השתתפו מספר צעירים שיידו בקבוקי תבערה וירו זיקוקים לעבר שוטרים, נטל לכאורה הנאשם חלק בהתפרעות ויידה אבנים לעבר השוטרים ששהו במקום.

באירוע השני, ביום 28/8/14 בעקבות אירוע הפרת סדר בעקבות מותה של תינוקת ממשפחת אבו-סביתאן, בסמוך לג'אבל אל-זייתון, יידו עשרות צעירים רעולי פנים אבנים, ירו זיקוקים והשליכו בקבוקי תבערה לעבר שוטרים שנכחו במקום.

הנאשם, אשר היה לכאורה רעול פנים, נטל חלק בהתפרעות, יידה אבנים וירה זיקוקים לעבר השוטרים.

טענות הצדדים:

כתב האישום מבוסס על עדויותיהם של שניים משמשתתפים באירוע שהפלילו למעלה מ-30 איש מן המתפרעים.

ב"כ המשיב מאשר בטענותיו כי המשיב נכח במקום ההתפרעות, אך טוען להעדר ראיות לכך שהמשיב ירה זיקוקים לעבר השוטרים. לדבריו, קיימות עדויות לכך שהמשיב נצפה בין המתפרעים, לפני שעטה רעלה על ראשו ומרגע שפניו הוסתרו, לא ניתן היה לזהותו ולכן אין לסמוך על עדויות אלו לפיהן המשיב ירה זיקוקים לעבר השוטרים.

לטעמו של ב"כ המשיב בשל עוצמתן הנמוכה של הראיות, נוכח גילו הצעיר של המשיב, היותו נעדר עבר פלילי ומסייע בפרנסת משפחתו, ובשל חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות יש לשקול שחרורו לחלופת מעצר.

מנגד, מפנה המבקש לחומר הראיות וטוענת כי אין כל כרסום בראיות וכי המסוכנות הנגזרת ממעשיו של המשיב, כמיוחס לו בכתב האישום, מחייבת את מעצרו עד לתום ההליכים.

דין

עיינתי בחומר הראיות שהוגש לעיוני.

אישום ראשון - קיומן של ראיות לכאורה

לגבי אישום מס' 1 עולה מהודעתו מיום 2/2/15 של עבדאללה הידרה שנטל חלק באירועים המיוחסים למשיב, כי זיהה בין המתפרעים את יוסף נאסר אבו גומעה בן 18 או 19 (המשיב-א.ח) המוכר לו קודם לאירוע.

מר הידרה מבחין בהודעתו במשטרה בין "יוסף נאסר אבו גומעה בן 18 או 19 ואני מכיר אותו", לבין "יוסף אבו גומעה דוד של עיסא אבו גומעה, בן 16".

בהמשך עדותו מתאר כי בשלב מסוים החבורה עמה ישב החליטה להפר את הסדר ו"לבצע עימותים" לשם כך אספו כסף לצורך רכישת זיקוקים ו"לאחר מכן הצעירים כיסו את הפנים עם חולצה...הצעירים יידו אבנים ולאחר חצי שעה... והצעירים לקחו את הזיקוקים וזרקו על המשטרה, ואני זיהיתי את...".

מר הידרה מבחין בין המתפרעים שיידו אבנים לבין אלו שירו זיקוקים, דבר השומט את הקרקע מתחת לטענת המשיב לפיה מהרגע שעטה על פניו רעלה, לא ניתן היה לדעת האם ירה זיקוקים, וממילא לא נמנה המשיב בין אלו שירו זיקוקים ויוחס לו ידיו אבנים בלבד.

למעלה מן הצורך יוסף, כי בהמשך עדותו, מפרט מר הידרה לגבי כל אחד מהמשתתפים באירוע, מי יידה אבנים ומי ירה זיקוקים, ובשורות 15-16 מוסר:

"יוסף אבו גומעה קטן (הכוונה לקטין-א.ח) זרק אבנים

יוסף אבו גומעה הבגיר זרק אבנים".

בהמשך לשאלת החוקר, איך זיהה את הבחורים במהלך העימותים, מסר:

"אני מכיר אותם, חלק כסה את הפנים מולי וחלק אני מכיר מהמבנה גוף והם חברים ומכרים."

בהודעתו מיום 4/2/15 של מר מוחמד מוגרבי, שלקח אף הוא חלק בהתפרעויות מסר זה את שמו של המשיב כמי שהשתתף בהתפרעויות.

אישום שני - קיומן של ראיות לכאורה

לגבי האישום השני, העיד מר הידרה עבדאללה במשטרה ביום 2/2/15 בשעה 8:32 על ההחלטה לקיים הפרות סדר בעקבות מותה של התינוקת אבו סביתאן. מר הידרה מנה בחקירתו את שמות המשתתפים ואת חלקו של כל אחד מהם באירוע. בעניינו של המשיב מסר: **"יוסף אבו גומעה הגדול והקטן זרקו אבנים"** (עמוד 7 שורה 182). גם לגבי אירוע זה, השיב לשאלת החוקר כי זיהה את הצעירים "חלק מהם חברים שלי וחלק כיסה את פניו מולי וחלק שאני מכיר מהמבנה גוף".

גם הודעתו במשטרה של מר מוגרבי מוחמד, תומכת באישום המיוחס למשיב על פי אישום מס' 2. מר מוגרבי מסר כי ביום מותו של אבו-סביתאן השתתף יחד עם עשרות אחרים בהתפרעות שכללה ידוי אבנים ובקבוקי תבערה וירי זיקוקים:

"יוסף אבו ג'ומעה, יידה אבנים לעבר המשטרה כמו כן הוא אסף כסף לפני העימותים על מנת לקנות זיקוקים ואני ראיתי אותו והוא היה רעול פנים".

בהמשך, לשאלת החוקר, **"איך זיהית את הצעירים שהיו רעולי פנים?"** מסר: **"ראיתי אותם לפני ששמו רעלות".**

מן המקובץ עולה כי אין ממש בטענת המשיב לפיה לא ניתן היה לזהותו בין המתפרעים בשני האירועים. מדבר בחבורה שקשרה קשר מראש להתעמת עם כוחות הביטחון. העדים מכירים מראש את המשיב שהיה חלק מהתכנון ובהמשך הבחינו בו בעת מעשה.

לפיכך, יש לקבוע קיומן של ראיות לכאורה. עילת המעצר ברורה והמסוכנות עולה מסוג העבירות והישנותן. השאלה העומדת על המדוכה הינה האם ניתן להורות על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים?

המשיב בחור צעיר בן כ-19 שנה מואשם בשתי עבירות התפרעות ושני עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, מאירועים שונים שהתרחשו בחודשים יולי-אוגוסט 2014.

העבירות בוצעו ממניע לאומני, כחלק מגל אלימות, הפרות סדר ופיגועים שפקד את הארץ אותה העת.

עמדת הפסיקה, כפי שבאה לידי ביטוי בהחלטות שניתנו אותה התקופה בבית המשפט העליון ובבתי המשפט המחוזיים היתה כי יש להקשיח עמדות כלפי מי שנוטל חלק באירועים אלו, ונקודת המוצא היא כי יש להורות על מעצר עד לתום ההליכים, אלא במקרים חריגים ובהתאם לנסיבות מיוחדות של המשיב הספציפי שעומד בפני בית המשפט.

בבשפ 6590/14 פלוני נגד מדינת ישראל שניתן ביום 26/10/14 נפסק:

"בתקופה האחרונה, גוברות הפרות הסדר וההתפרעויות על רקע לאומני באזור ירושלים. ירי זיקוקים, ידוי אבנים והשלכת בקבוקי תבערה, נעשים עניין "שגרתי" כביכול, תוך הפרת שגרת החיים של תושבי העיר, וגרימת סיכון ניכר לחיי אדם. גם הרכבת הקלה הפכה מטרה בעיני המתפרעים, ובמקרים רבים נגרם נזק לפעילות הסדירה, ולתשתיותיה. בזמנים אלה, סבורני כי, ככלל, כאשר הונח מסד ראייתי מספק, אין מנוס מכך שחשוד בעבירה אשר כרוך בה סיכון לחיי אדם, יעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו (השוו: בש"פ 3838/04 מדינת ישראל נ' פלוני (26.4.2004); בש"פ 496/89 מדינת ישראל נ' יונה, פ"ד מג(2) 450, 452 (1989)). בנסיבות המתוארות, הסיכון לשלום הציבור ולביטחונו הוא מהותי, ולצידו קיים קושי לאיין את המסוכנות באמצעות חלופת מעצר. יתרה מכך, היקפן הנרחב של המהומות, ומגמת ההסלמה הניכרת, תומכות בכך שהכלל בדבר מעצרו של חשוד עד לתום ההליכים בעניינו, יוחל גם כאשר מדובר בחשוד שהוא קטין. זאת, נוכח אופיין של ההתפרעויות, אשר במקרים רבים מבוצעות על-ידי קטינים דווקא (ראו, בהקשר זה, בש"פ 279/88 אבו רביע ואח' נ' מדינת ישראל (18.5.1988)); ומאחר שהאינטרס להגנה על ביטחון הציבור גובר גם על שיקולי השיקום של קטינים. לצד האמור, מובן כי כל מקרה ייבחן לאור נסיבותיו הפרטניות (הן נסיבות העבירה והן נסיבותיו האישיות של הנאשם), אך לעת הזו, הכלל הוא, לטעמי, מעצר עד לתום ההליכים"

בש"פ 7626/14 מדינת ישראל נגד סוהיל עמאש, שניתן ביום 13/11/14, נאמרו הדברים הבאים:

"אכן, כאשר עניינו הוא בהשלכת אבנים, בקבוקי תבערה או זיקוקים, וביתר שאת כאשר מדובר באירועים המבוצעים על רקע מניע אידיאולוגי או כאשר מדובר במעורבות בכמה אירועים נפרדים, לא בנקל יורה בית המשפט על שחרור לחלופה (ראו והשוו לבש"פ 9202/09 עבאסייה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.11.2009); ראו גם בש"פ 1655/07 עויסאת נ' מדינת ישראל (7.3.2007)). אכן, כאשר עניינו הוא בהשלכת אבנים, בקבוקי תבערה או זיקוקים, וביתר שאת כאשר מדובר באירועים המבוצעים על רקע מניע אידיאולוגי או כאשר מדובר במעורבות בכמה אירועים נפרדים, לא בנקל יורה בית המשפט על שחרור לחלופה (ראו והשוו לבש"פ 9202/09 עבאסייה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.11.2009); ראו גם בש"פ 1655/07 עויסאת נ' מדינת ישראל (7.3.2007))."

במקרה שבפני מדובר כאמור בבחור בן 19 שנים, נעדר עבר פלילי. ב"כ המשיב טען לקיומה של בעיה כלכלית, הדורשת מן המשיב לסייע לפרסת משפחתו ולקיומה של בעיה רפואית, אך בפני לא הונחו מסמכים המבססים טענות אלו.

בחינת עובדות כתב האישום מעלה כי מדובר בשני מקרים ולא באירוע חד פעמי אליו נקלע המשיב. על פי המתואר, במקרים אלו חבר המשיב לקבוצה נוספת של עשרות צעירים שהשליכה זיקוקים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הבטחון, המשיב עצמו יידה אבנים, בהיותו רעול פנים.

מסוכנותו של המשיב כעולה מצירופם של שני המקרים, תגורר אחריה בדרך כלל מעצר עד תום ההליכים, אלא שחלפו מספר חודשים מאז ביצוע העבירות ועד שנעצר.

כאשר ניתן דעתנו כי מדובר במעשים שבוצעו לפני כמעלה מחצי שנה, וכי לפני ואחרי תקופה זו לא ידוע על מעורבות נוספת של המשיב באירועים מסוג זה, ולנוכח הרגיעה היחסית בירושלים ראוי לשקול לאחר קבלת תסקיר מעצר אם ניתן להורות על שיחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

באיזון הראוי לטעמי בין הדברים, ראיתי להזמין תסקיר מעצר לצורך בחינת רמת המסוכנות הנשקפת ממנו ובדיקת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר.

קובע לדין בפני ליום 19/4/15 בשעה 13.30. עד למועד זה, יגיש שירות המבחן תסקיר מעצר.

המשיב עצור עד להחלטה אחרת.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.